

Arrest

nr. 271 444 van 20 april 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1984.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 25 december 2019. Op 7 januari 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 22 november 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 22 december 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de nationaliteit van El Salvador te bezitten, geboren en getogen in San Salvador, [...] Santa Fé nr. [...]. U bent ongehuwd en alleenstaande moeder van een minderjarige zoon, [S.F.J.E.] geboren in 2009. U verklaart dat u uw eigen schoonheidssalon had in het centrum van San Salvador. Uw zoon liep school in de wijk waar jullie woonden. De school lag op ongeveer 1km van jullie huis, maar omdat er enkele gevaarlijke plekken onderweg waren, betaalde u een minibus om je zoon naar school en terug thuis te brengen. Op 14 oktober 2019 deed er zich een incident voor aan de bushalte. Uw zoon zat na schooltijd op de bus te wachten, samen met een andere jongen, toen ze werden benaderd door twee jonge kerels. Die boden uw zoon frisdrank en zoetigheid aan en zeiden dat ze wilden dat hij bij de bende zou komen. Ze deden hem allerlei mooie beloftes, en garandeerden dat er hem niets zou overkomen en dat het hem goed zou afgaan bij hen te komen. Uw zoon weigerde mee te gaan en had geluk dat op dat moment de minibus aankwam. Het vriendje dat bij hem zat, en volgens uw zoon al af en toe iets deed voor de bende, ging wel mee. Uw zoon was heel nerveus na dit gebeuren en eenmaal thuis vertelde hij alles aan zijn grootmoeder, die u opbelde en op de hoogte bracht van het gebeuren. U liet uw zoon niet meer naar school gaan. Op 21 oktober 2019 diende u een klacht in bij de politie van een bureau in het centrum van San Salvador. De politie zei dat u zich in feite tot de politie van uw eigen woonplaats diende te wenden. Omdat u zei dat u bang was dat de informatie tot bij de politie zou geraken, tekenden ze de klacht op, maar zeiden u dat ze de klacht dienden door te sturen naar uw eigen woonregio. Op 15 november 2019 was u alleen thuis met uw zoon, toen er op de deur werd geklopt. U deed het raam open en zag twee jonge kerels die u toeriepen dat ze uw zoon kwamen ophalen. U verzette zich, waarop ze zeiden dat ze geen toestemming vroegen. Eén van hen schoot op de deur en zei dat dit een waarschuwing was, dat ze de volgende keer uw zoon zouden meenemen en achter de familie zouden aangaan. U en uw zoon waren hevig geschrokken door het gebeurde. U belde uw broer op met de vraag u te komen halen. Hij bracht jullie naar uw tante in Soyapango en belde naar uw moeder en zus dat ze niet naar huis konden gaan. Ook zij kwamen naar het huis van uw tante, waar ze heden nog steeds verblijven. Als nieuwkomer, kon u daar enkel buiten komen onder begeleiding van uw tante, die al haar hele leven in die wijk woont. Uw zoon kon er niet naar buiten. U ging slechts één dag nog werken, omdat u bang was dat u zou worden geobserveerd. U zocht een uitweg en vervolgens vertelde uw tante over België. Op 15 december 2019 besloot u uw land te verlaten, verkocht alles en boekte uw tickets op 19 december 2019. U verliet samen met uw zoon El Salvador op 24 december 2019 en kwam op 25 december 2019, via Spanje, naar België waar u op 07 januari 2020 een vraag om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer vreest u dat de bende uw minderjarige zoon zal inlijven en/of met hem of u zullen afrekenen.

Ter ondersteuning van uw vraag om bescherming legt u volgende documenten neer; uw origineel paspoort en dat van uw zoon uitgeven op 22 oktober 2019, uw originele ID-kaart, uw geboorteakte en deze van uw zoon, de klacht ingediend dd. 21 oktober 2019, uw blanco strafattest, alsook een brief van uw buur.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging kan worden vermoed op grond van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of sociale groep. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon of in hoofde van uw minderjarige zoon, een risico kan worden vermoed op vervolging zoals omschreven in bovenstaande Conventie, zijnde een ernstige persoonlijke vrees voor vervolging waarbij uw leven en/of psychische integriteit in gevaar is.

U baseert uw vrees voor vervolging vanwege de bende die in uw wijk van herkomst opereert, op twee incidenten, zijnde het incident op 14 oktober 2019 waarbij uw zoon aan de bushalte van de school werd aangesproken om met hen mee te gaan (CG p.7), als het incident op 15 november 2019, waarbij bendeleden naar uw huis kwamen en u bedreigden (CG p.8).

Aangaande het eerste incident, moet toch worden vastgesteld dat op basis van uw informatie niet kan worden geconcludeerd dat twee bendeleden effectief van plan waren om uw zoon te rekruteren. Uw

zoon had u verteld, dat hij en zijn schoolvriendje benaderd werden door twee jonge kerels, die hen soda en zoetigheid aanboden en praatjes vertelden over de bende (marra), dat het hem goed zou afgaan om bij hen te komen, dat ze hem bescherming konden bieden etc. Het valt op, dat u niet weet over welke bende het gaat, zoals u in uw klacht liet optekenen (CG p.10). Omdat u in uw wijk opschriften zag van MS, vermoedt u dat de jongeren die uw zoon benaderden, van die bende waren. Uw zoon zou u verteld hebben dat de twee jongeren er niet uitzagen als bendeleden (CG p.8). Temeer daar uw zoon u vertelde, dat de twee jongeren zeiden dat ze van de marra waren en wervende praatjes gaven, is het merkwaardig dat ze niet zouden aangeven van welke bende ze waren. Noch uw zoon noch zijn vriendje herkenden de twee jongeren (CG p.9). U verklaart dat het de eerste keer was dat uw zoon werd benaderd (CG p. 9).

Vooreerst dient op basis van objectieve informatie te worden vastgesteld, dat de rekrutering van (jonge) kinderen vooral gebeurt bij kansarme kinderen uit gebroken gezinnen, met lage scholingsgraad, in het bijzonder binnen de groep die niet naar school gaat. Deze kinderen zijn gemakkelijk te lokken en te verleiden om deel te nemen aan activiteiten van de bende, waaruit ze dan economische voordeel en een zeker prestige halen. Hoewel gedwongen rekrutering voorkomt, blijkt dit in een kleine minderheid het geval te zijn (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Aangaande de bende MS blijkt uit de genoemde informatie dat: "In most cases, the gang hardly needs to recruit, gang members said. The gang's community, its strong brand name and the individual's sense of vulnerability to the MS13 or another gang, rather than any pro-active efforts by the gang itself, are what lead to a near endless stream of recruits. Youths join gangs for many reasons. The case of the MS13 is no different."

Dit blijkt ook uit uw verklaringen over het schoolvriendje van uw zoon dat door de twee jongeren werd "meegenomen" (CG p.8). U verklaart dat uw zoon geluk had omdat op het moment dat hij weigerde mee te gaan, de minibus eraan kwam, maar de andere jongen, het schoolvriendje dat bij uw zoon was, wél werd meegenomen (CG p.8). Echter over deze jongen zegt u, dat hij een jongen was die meer het "type was om mee te gaan om iets te krijgen" (CG p.9). Uw zoon zou u ook hebben verteld dat die jongen eerder betrokken was bij activiteiten van de bende en al met slechte dingen bezig was (CG p.9). Als u dan zegt dat "de andere jongen werd meegenomen", lijkt het toch meer aannemelijk dat hij gewoon is meegegaan met de twee jongeren om iets te krijgen. U geeft zelf aan dat bepaalde types van kinderen meer geneigd zijn om in te gaan op de voorstellen van bendeleden, in het vooruitzicht iets te krijgen. Voor uw zoon blijkt dit duidelijk niet het geval, aangezien hij het aanbod afsloeg.

Er dient ook te worden opgemerkt dat afgezien van zijn leeftijd, het profiel van uw zoon, niet helemaal overeenkomt met het profiel van kinderen, dat door de bendes wordt geviseerd voor (gedwongen) rekrutering. Uw zoon komt niet uit een kansarm gezin. U had een stabiele economische situatie in El Salvador (CG p.5). U heeft geleerd voor schoonheidsverzorging en had gedurende vijf jaar een eigen salon in het centrum van San Salvador. Op uw werkplaats had u geen problemen met de marra. U moest geen renta betalen voor uw zaak, maar wel af en toe gratis hun haren knippen. Uw zoon ging naar school en u beschermde hem extra, zoals blijkt uit het feit dat hij met het busje naar school ging. Die school lag maar op 1km van uw huis, maar omdat er op weg een aantal gevaarlijke plaatsen waren, betaalde u een minibus (CG p.5-6). U woonde uw hele leven in dezelfde wijk, samen met uw zoon, uw moeder en een zus van u (CG p.4). De persoonlijke problemen die u aanhaalt zijn verbonden met de aangehaalde poging tot rekrutering. U haalt verder geen andere persoonlijke problemen aan, maar wijst er enkel op dat uw wijk de laatste jaren gevaarlijker is geworden. U verklaart dat u meer werd lastig gevallen omdat u een alleenstaande moeder bent (CG p.4 en p.8). U verwijst hiermee naar een eerdere gebeurtenis, waarbij een jonge man die rondhing op een plaats waar bendeleden zich ophouden, u zou hebben gezegd dat uw zoon "zo mooi" was geworden (CG p.9). U verduidelijkt erbij dat wanneer bendeleden zien dat een jongen groter is geworden, dat ze die opzoeken om bij hen te laten komen. Dit is echter een algemene uitspraak, en u geeft verder ook geen concrete aanwijzingen dat de opmerking van de jonge man in kwestie daarop doelde, noch dat het iets te maken heeft met het feit dat u alleenstaande bent.

Dat de marra proberen om kinderen te lokken en aan zich te binden, met soda en zoetigheid zoals u schetst, kan nog worden aangenomen, maar u maakt niet aannemelijk dat het geschetste voorval met uw zoon daadwerkelijk een (gedwongen) rekrutering betrof, m.a.w. dat het niet willen ingaan op hun aanbod, daadwerkelijke en ernstige gevolgen zou hebben voor u en/of uw zoon. Het door u aangehaalde incident waarbij uw deur zou zijn beschoten, is immers onvoldoende aannemelijk, zoals verder zal worden uiteen gezet.

Verder moet er worden opgemerkt, dat bepaalde aspecten van uw vluchtrelaas merkwaardig en onvoldoende geloofwaardig zijn. Zo zou u op 21 oktober 2019 een klacht hebben ingediend bij de politie in het centrum van San Salvador (CG p. 10) over de feiten die gebeurd zijn op 14 oktober 2019. Aangezien het over een klacht tegen onbekenden handelde, waardoor het al vrijwel zeker is dat er geen effectief onderzoek zal kunnen worden gevoerd, is het opvallend dat u met deze klacht doorgaat, ook al zei de politie u dat u een klacht moest indienen in uw eigen woonplaats, Panchimalco (CG p.7 en p.10).

Dat u aan de politie zou hebben gezegd dat u te bang was om dit te doen “omdat de politie de informatie aan de bendes zou kunnen geven” is zeer onwaarschijnlijk (CG p.7). U weet immers niet of de politie in San Salvador zuiver op de graat is.

Bovendien hebben ze u daar gezegd dat ze de klacht zouden doorsturen naar het kantoor van uw woonplaats, waardoor uw doel, namelijk op een “veilige plek” een klacht indienen, niet langer effectief was. Hiermee zijn er twijfels gerezen over de oprechtheid en/of authenticiteit van deze klacht.. Bovendien moet ook worden vastgesteld, dat u op 22 oktober 2019, de dag na de klacht, een paspoort voor u en uw zoon heeft afgehaald (zie copie's paspoort aanwezig in het administratieve dossier). Dit is merkwaardig aangezien u aanvankelijk verklaarde dat u pas op 15 december 2019, dus een maand na het tweede incident, waarbij op 15 november 2019 uw huis zou zijn beschoten, u in samenspraak met uw tante besloot om El Salvador te verlaten (CG p. 10-11). U gevraagd om welke reden u op 22 oktober een paspoort heeft afgehaald, terwijl u pas in december zou hebben besloten om te vertrekken, valt u een beetje uit de lucht en verwijst u naar jullie problemen, en het leven dat jullie hadden (CG p.11), waarbij iemand u het advies had gegeven om een paspoort af te halen voor noodgevallen. Dat u op 21 oktober 2019 naar de politie stapte en op 22 oktober 2019 een paspoort afhaalde, wekt de indruk dat u toen al van plan was om El Salvador te verlaten, omdat het leven moeilijk was (CG p.11) en omdat vele families vertrokken uit schrik voor hun minderjarige kinderen (CG p.8-9).

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel, zijnde een alleenstaande moeder van een minderjarige zoon op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Immers, aan het incident dat zich zou hebben voorgedaan op 15 november 2019, kan onvoldoende geloof worden gehecht. Zo werd bovenstaand aangetoond dat de benadering van uw zoon door twee jongeren, onvoldoende getuigt van een (daadwerkelijke) poging tot rekrutering, in die mate dat het afwijzen van drank en snoep door de bendeleden zou kunnen geïnterpreteerd zijn als een afwijzing van de bende met eventuele ernstige repercussies. Immers, het is weinig waarschijnlijk dat de bende dan pas een maand later zou overgaan tot een gewelddadige poging tot gedwongen rekrutering zoals door u geschetst, maar zonder deze effectief door te zetten. U gevraagd naar het incident op 15 november 2019 (CG p.11), zegt u dat twee jongeren aan de deur kwamen kloppen en u toeschreeuwden dat ze uw zoon kwamen ophalen, dat hij hen toebehoorde en dat ze niet om uw toestemming vroegen, maar hem gewoon gingen meenemen. Vervolgens zouden ze op de deur hebben geschoten als waarschuwing met de bedreiging dat ze zouden terugkomen voor hem en zijn familie.

U gevraagd om welke reden de bende uw zoon gedwongen wou rekruteren, verwijst u opnieuw naar het feit dat u een alleenstaande moeder bent en dat de bende denkt zich meer te kunnen permitteren omdat u niet beschermd wordt door een man (CG p.12). Uw verklaring overtuigt niet voldoende gezien bovenstaand werd gewezen op het feit, dat u zonder eerdere problemen een gezin vormde met uw moeder en zus, u altijd in dezelfde wijk heeft kunnen wonen en uw socio-economische situatie stabiel was.

Het is bovendien opvallend, dat u naar aanleiding van dit incident geen klacht heeft ingediend bij de politie, terwijl de ingeroepen bedreiging en feiten toch veel ernstiger waren dan de gebeurtenis aan de bushalte, waarvoor u wél een klacht had ingediend, uit angst dat uw zoon zou worden meegenomen (CG p.9). U gevraagd naar de reden waarvoor u voor de feiten van 15 november geen, klacht indiende, verklaart u dat u te veel angst had om dit te doen (CG p.12). In het licht van uw verklaring dat u pas op 15 december 2019 zou hebben besloten uw land ter ontvluchten, is het merkwaardig dat een dergelijk incident niet zou melden bij de politie.

Het is bovendien niet aangetoond dat de klacht van 21 oktober 2019 effectief werd doorgestuurd naar uw woonplaats. In ieder geval is er niets mee gebeurd. U hiernaar gevraagd, zegt u dat uw moeder de politie op de hoofdweg had zien rijden (CG p.10). Uw antwoord is naast de kwestie, aangezien de politie wel meer op die baan zal rijden, lijkt er geen enkel verband met uw klacht.

Na het incident op 15 november verhuisde u, alsook uw moeder en zus naar het huis van een tante die in San Salvador, Soyapango woont (CG p.11). Eerst stelde u dat ze nooit meer zijn teruggekeerd naar jullie huis, maar als u werd gevraagd hoe ze dan kleren, documenten en spullen hebben gerecupereerd vanuit het huis, stelt u dat ze er toch eens zijn teruggekeerd onder begeleiding van verschillende mensen. U beweert dat u na het incident op 15 november, waarbij u in grote paniek naar uw broer belde om u en uw zoon te komen ophalen, jullie paspoorten had meegenomen naar de tante. Het is opmerkelijk, dat u in een toestand van paniek aan de paspoorten zou denken. Op basis van het

voorgaande, alsook de datum van de politieklacht en de afgiftedatum van de paspoorten, bestaat het vermoeden dat uw vertrek veel meer gepland en overdacht was dan wat u laat uitschijnen.

U gevraagd om welke reden u niet in Soyapango kon blijven wonen, stelt u dat u daar zonder begeleiding van uw tante niet kon rondlopen en dat uw zoon er al helemaal niet naar buiten kon (CG p.8, p.11-12). Hoewel u stelt dat u enkel onder begeleiding van uw tante kon rondlopen, omdat u nieuw was in de wijk, was het wel mogelijk om buiten te komen én naar uw werk te gaan, al deed u dat maar één keer (CG p.8), omdat u bang was dat ze elk moment konden komen. U verklaart dat uw moeder en zus in Soyapango evenwel geen persoonlijke problemen hebben (CG p.12).

Aangaande uw bewering dat bendeleden nog steeds rondhangen in de buurt van jullie huis en aan de burens vragen waar jullie zijn, toont dit ook niet op overtuigende wijze aan dat de bendeleden effectief naar jullie op zoek zijn. Immers in een wijk waar alles onder controle wordt gehouden is het niet vreemd dat men zal informeren naar het vertrek van bewoners (CG p.12). Hierbij dient te worden opgemerkt dat u deze informatie per brief heeft gekregen van uw buur (zie brief toegevoegd aan het administratieve dossier).

Uit het bovenstaande volgt dat u onvoldoende heeft aangetoond dat er een gegronde vrees voor vervolging kan worden vermoed en bijgevolg kan u de status van Vluchteling niet worden toegekend. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te hebben op schade zoals omschreven in art. 48/4 §2 a en b van de vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw origineel paspoort en dat van uw zoon uitgeven op 22 oktober 2019, uw originele ID-kaart, uw geboorteakte en deze van uw zoon zijn een aanwijzing van uw identiteit die hier verder niet ter discussie staat, idem dito wat betreft uw blanco strafattest. De klacht dd. 21 oktober 2019 ingediend bij de politie werd omstandig besproken. De brief van uw buur betreft een privépersoon en heeft als dusdanig weinig bewijswaarde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 4 en 20 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het algemeen

beginsel van voorzichtigheid" en van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)".

2.2. In hoofdorde gaat de verzoekende partij in op de erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de rekrutering van haar zoon aan de bushalte betoogt de verzoekende partij dat in het gebied waar zij woonde, en in het bijzonder in de zone van de school van haar zoon, tweede bendes actief zijn, MS en bende 18, waardoor zij niet met zekerheid kan zeggen welke bende haar zoon trachtte te rekruteren. Verder is zij verbaasd door het argument van de verwerende partij dat haar zoon "niet helemaal" valt onder het profiel van kinderen die (gedwongen) worden gerekruteerd en meent zij dat twijfel minstens niet kan worden uitgesloten. Zij wijst erop dat zij haar zoon alleen opvoedde, zonder vaderfiguur om hem te beschermen, waardoor haar zoon des te meer het risico liep om onder dwang te worden gerekruteerd. Zij merkt tevens op dat zij niet uit een bevoorrecht milieu afkomstig is. De verzoekende partij betoogt dat haar zoon niet persoonlijk werd geïdoleerd omwille van zijn profiel, maar eerder omwille van zijn leeftijd. Zij stelt dat de bendes kinderen vanaf tien jaar viseren, ongeacht of zij al dan niet naar school gaan. Zij kent andere personen die ook werden geïdoleerd omwille van gedwongen rekrutering en die de regio hebben moeten ontvluchten. Zij benadrukt dat de grens tussen het overhalen om aan te sluiten bij de bendes en gedwongen rekrutering vaag is en wijst erop dat de bendeleden pas geweld hebben gebruikt nadat haar zoon had geweigerd zich bij hen aan te sluiten. De verzoekende partij citeert uit een rapport over bendes, dat volgens haar de analyse van de verwerende partij nuanceert.

Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat zij haar klacht indiende bij de politie van San Salvador omdat Panchimalco een dorpje is waar iedereen elkaar kent en zij er het risico lopen om verraden te worden. De politie van San Salvador heeft haar klacht doorgestuurd naar de politie in Panchimalco. Zij hoopte dat het indienen van een klacht tegen onbekenden ervoor zou zorgen dat de politie aan de school van haar zoon en aan haar huis zou patrouilleren, doch haar moeder heeft de politie maar één keer zien patrouilleren en zij heeft zelf niets opgemerkt. De verzoekende partij merkt op dat zij een kopie van de klacht heeft voorgelegd waarvan de inhoud en de bewijswaarde door de verwerende partij niet worden geanalyseerd.

Verder stelt de verzoekende partij dat zij de paspoorten van haar en haar zoon uit voorzorg heeft laten aanmaken enkele dagen nadat haar zoon een eerste keer werd benaderd door de bendeleden, omdat zij vreesde dat de situatie zou escaleren en zij uiteindelijk El Salvador zou moeten ontvluchten. Zij stelt dat: *"Echter, op het moment dat zij de paspoorten heeft aangevraagd, had zij de beslissing nog niet genomen om het land definitief te verlaten. Het is pas na de feiten van 15 november 2019, dat verzoekster eerst enkele dagen bij haar tante is gegaan, heeft nagedacht, en na 4 dagen de vluchten heeft geboekt (stuk 3)."*

Wat betreft vervolgens het incident van 15 november 2019 voert de verzoekende partij aan dat zij enkel hypothesen kan formuleren over de redenen waarom zij pas een maand later door de bendeleden werden benaderd. Volgens haar is dit te wijten aan het feit dat de bendeleden zich eerst moesten informeren over hun verblijfplaats. De verzoekende partij betoogt dat rekening dient te worden met de culturele context, waarbij de Salvadoraanse bendes chaotisch en onvoorspelbaar te werk gaan. Zij meent dat de verwerende partij met een westerse bril naar haar vervolgingsfeiten kijkt en een subjectieve beoordeling maakt zonder rekening te houden met hoe het er ter plaatse aan toegaat. De verzoekende partij wijst op artikel 15.3.a van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking). Tevens betoogt de verzoekende partij dat zij na het tweede incident geen klacht indiende omdat zij bang was dat de bendeleden hierdoor opnieuw zouden aanvallen, alsook omdat haar eerste klacht niet werd opgevolgd en zij dus geen hoop meer had dat de politie haar deze keer wel zouden helpen.

Met betrekking tot haar vlucht naar en verblijf in Soyapango betoogt de verzoekende partij dat:

"Betreffende het feit dat verzoekster nagedacht heeft om de paspoorten mee te nemen, wenst zij te benadrukken dat zij haar broer had opgebeld en aan het wachten was dat hij hen zou komen ophalen. Verzoekster had op dat moment wat tijd om spullen bijeen te rapen. Verzoekster had de paspoorten perse laten aanmaken met het oog op een eventuele vlucht uit El Salvador. Na de feiten van 15

november 2019, heeft zij dan ook gedacht om de paspoorten, die pas aangemaakt waren, mee te nemen.

Verzoekster is niet in Soyapango geboren, wat haar des te kwetsbaarder maakte voor vervolgingsfeiten door de bende MS, die het voor het zeggen heeft in dat gebied. Verzoekster kon het huis niet verlaten zonder haar tante, moest altijd worden begeleid. Verder vreest verzoekster dat haar zoon zou worden gerekruteerd door de bendeleden die Soyapango controleren.

Vervolgens geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting met betrekking tot de samenwerkingsplicht en de bewijslast in asielzaken en betoogt zij dat: *“Verzoekster bracht verschillende documenten die meerdere aspecten van haar aanvraag bewijzen. Verzoekster heeft bijvoorbeeld een getuigenis neergelegd van een buurvrouw, die getuigt van het feit dat verzoekster nog steeds in gevaar zou zijn in geval van terugkeer naar El Salvador. Verwerende partij meent dat dit document slechts een relatieve bewijswaarde heeft. Echter, verzoekster, door de neerlegging van dit document, maar ook andere documenten (vliegtuigtickets, de klacht, de paspoorten; enz.) doet duidelijk haar best om haar asielaanvraag zo goed mogelijk te ondersteunen door documentaire bewijzen neer te leggen.”*

Tevens geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting met betrekking tot het beginsel van het voordeel van de twijfel, waarna zij stelt dat: *“Gelet op de verschillende elementen die hierboven werden aangehaald, moest men op zijn minst het voordeel van twijfel gunnen aan verzoekster en haar zoon.”*

De verzoekende partij concludeert dat de verwerende partij de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en de vervolgingsfeiten niet op een serieuze wijze betwist. Zij betoogt dat zij en haar zoon in El Salvador worden vervolgd omwille van hun politieke overtuiging en door het behoren tot de sociale groep van personen die zich verzetten tegen de eisen van een criminele bende. Zij citeert dienaangaande uit de richtlijnen van UNHCR van maart 2016. Zij betoogt dat steeds rekening dient te worden gehouden met de cultuur, de waarden, de gebruiken, de mentaliteit en het dagelijks leven van de verzoeker om internationale bescherming bij de evaluatie van de nood aan internationale bescherming. Zij stelt dat haar verhaal strookt met de meest recente bronnen, waaruit blijkt dat de situatie in El Salvador problematisch en complex is en dat het gewelddadig optreden van verschillende, omnipresente bendes zorgt voor het verspreiden van terreur bij de bevolking. Zij citeert dienaangaande uit twee rapporten. Zij voegt toe dat zij en haar zoon een tijdlang in België hebben verbleven en een asielrelaas hebben uiteengezet waarin zij één van de prominente bendes van El Salvador hebben beschuldigd van wandaden, hetgeen reeds een reden voor vervolging inhoudt ingeval van gedwongen terugkeer.

2.3. In ondergeschikte orde gaat de verzoekende partij in op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Allereerst geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting met betrekking tot artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet waarna zij betoogt dat: *“In casu, vrezen verzoekster en haar zoon, in hun hoofde, onmenselijke of vernederende behandelingen in geval van terugkeer naar El Salvador, omwille van de problemen die zij er gekend hebben met de bendeleden in El Salvador. Zij lopen dan ook een heel groot risico om, ingeval van terugkeer naar El Salvador, onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Vervolgens geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting over artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zij meent dat de actuele veiligheidssituatie in El Salvador wel degelijk onder voormeld artikel ressorteert. Zij stelt dat de bendes niet langer enkel als criminele, gemeenrechtelijke actoren moeten worden beschouwd maar dat zij gepolitiseerd zijn en als gedetacheerde autoriteiten naast de staat functioneren waardoor zij wel degelijk als een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dienen te worden beschouwd. De verzoekende partij citeert dienaangaande uit het rapport *“Gang Violence as Armed Conflict: a new perspective on El Salvador”* van het Georgetown Institute for Women, Peace and Security van november 2018. De verzoekende partij betoogt tevens dat de algemene situatie in El Salvador uiterst problematisch is en wijst erop dat de Salvadoraanse president onlangs het leger opnieuw heeft moeten inzetten om de gewapende bendes te bestrijden. Zij citeert dienaangaande uit een internetartikel d.d. 12 november 2021. Zij meent dat het bendegeweld op een zodanig niveau is gekomen dat iedereen er slachtoffer van kan worden, zodat de criteria van een gewapend conflict in de zin van artikel “48/8” (sic) van de Vreemdelingenwet zijn vervuld. Zij citeert tevens uit een arrest van de Raad.

Verder wijst de verzoekende partij erop dat de lokale autoriteiten in El Salvador zelf ook gewelddadig optreden en mensenrechtenschendingen begaan, hetgeen wordt verergerd door de algemeen geldende corruptie, waardoor de Salvadoranen steeds minder en steeds later een beroep doen op de autoriteiten. De verzoekende partij citeert uit een rapport van de International Crisis Group en een arrest van de Raad en zij verwijst naar een rapport van Human Rights Watch. Zij besluit dat: *“Om bovenstaande redenen kan niet anders dan vastgesteld worden dat verzoekster, in haar individuele geval en met de gegeven omstandigheden, ruimschoots aantoonde geen bescherming te hebben verkregen, rekening houdend met het feit dat de bewijsstandaard hierin laag is.”*

Tot slot wijst de verzoekende partij erop dat uit meer en meer rapporten blijkt dat terugkerende Salvadoranen, na een weigering van hun verzoek om internationale bescherming te hebben bekomen, een risico lopen voor hun leven. Zij citeert dienaangaande uit een rapport van Human Rights Watch. Zij betoogt dat dit element niet werd behandeld door de verwerende partij. Zij stelt dat: *“Ons inziens loopt verzoekster wel degelijk het risico gevaar te lopen in geval van terugkeer en opnieuw bedreigd te worden door dezelfde belagers. Het feit dat zij haar asielrelaas reeds uit de doeken heeft gedaan bij de Belgische autoriteiten maakt haar nog kwetsbaarder bij de bendes die tijdens de procedure werden geciteerd.”*, hetgeen volgens haar wordt bevestigd door voormeld rapport van Human Rights Watch, waaruit zij andermaal citeert.

2.4. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift een kopie van vliegtickets (stuk 3).

2.5. De verzoekende partij brengt een aanvullende nota bij waaraan zij een getuigenverklaring met vertaling toevoegt.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan.

de verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

6.1. Bij een terugkeer naar El Salvador vreest de verzoekende partij dat bendeleden haar zoon zullen rekruteren. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld (AD CGVS en verzoekschrift), blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (zie bv. COI Focus “*El Salvador: Veiligheidssituatie*” van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador, maart 2016).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld, zoals onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden, personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de individuele zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (“*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*”; “*Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.*”; “*Depending on the particular circumstances of the case (...)*”, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendegeweld moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

De Raad kan met de verzoekende partij aannemen dat rekrutering van jongeren door de bendes in El Salvador veelvuldig voorkomt. In de landeninformatie bijgebracht door beide partijen, kan worden gelezen dat de bendes, in de wijken die onder hun controle staan, kinderen en minderjarige jongeren gebruiken voor hun criminele activiteiten (zoals op de uitkijk staan als *poste*), waarbij een vraag tot ‘samenwerking’ of het verlenen van diensten kan uitmonden in rekrutering. Voorts blijkt dat jongeren die rekrutering weigeren het voorwerp kunnen zijn van indirecte bedreigingen (zoals moord of poging tot moord op een naaste) gevolgd door directe bedreigingen en dat hun familie kan beslissen om hen in veiligheid te brengen of met hen te vertrekken indien de bedreiging aan de hele familie gericht is (zie “COI El Salvador. Situation Sécuritaire” van 12 oktober 2020, p. 14) en dat jongens van twaalf jaar of ouder het eerste doelwit zijn voor rekrutering, terwijl ook meisjes op jonge leeftijd kunnen gerekruteerd worden (zie International Crisis Group, Life under gang rule in El Salvador, p. 9).

Evenwel, niet alle kinderen en jongeren, afkomstig uit wijken die onder controle staan van een bende, lopen een even groot risico om in het vizier te komen van bendes. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat het risico afhankelijk is van het profiel van de jongeren, in de zin dat de bendes

voornamelijk kwetsbare jongeren in moeilijke socio-economische situaties viseren die vervolgens bij de bendes aansluiting vinden om er een identiteit te krijgen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat rekrutering door bendes in El Salvador veelal is ingegeven door persoonlijke kenmerken zoals armoede, lage scholingsgraad of de veiligheid van henzelf en hun families. Veelal gaat het om een vrijwillige of *semivrijwillige* rekrutering waarbij verschillende bronnen wijzen op de afwezigheid van opties voor de jongeren in deze wijken. Zo zijn het bijvoorbeeld de ouders die zich geprivilegieerd voelen omdat de bende hun kind kiest om er deel van uit te maken dan wel de kinderen zelf die dankzij de bende een soort bescherming ervaren die ze zonder de bende niet zouden hebben of voelen zij zich gemotiveerd door het krijgen van kleine voordelen (cadeautjes, maaltijden, enz.) en het winnen van respect en sociale status. Verder blijkt ook dat Salvadoranen moeten zorgen voor privétransport of naschoolse programma's om ervoor te zorgen dat hun kinderen niet in contact komen met bendeleden. Ook kan het feit dat een jongere in een zone leeft die gecontroleerd wordt door een bende een vermoeden creëren dat hij geaffilieerd is met die bende wat kan resulteren in gewelddadige incidenten of intimidatie door bendes of de veiligheidsdiensten (COI Focus, p. 15). Uit de landeninformatie blijkt ook dat bendes voornamelijk arme gebieden en bevolkingsgroepen domineren (UNHRC, p. 6) en dat bendeleden voornamelijk in arme gezinnen zijn opgegroeid. Kortom, het zijn bovenal arme jongeren die, mede omdat ze lager opgeleid zijn en vaak niet naar school gaan, dan wel jongeren die te maken krijgen met politieke, economische en sociale uitsluiting, die het grootste risico lopen op rekrutering (zie UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19; UK Home Office "Country Policy and Information Note, El Salvador: Gangs", februari 2020, p. 23-27 en Refugee Law Initiative "An atomized crisis: reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador", p. 15, 17, 19-20 waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020).

Evenwel kan uit de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat elke jongen van de leeftijd van de zoon van de verzoekende partij het risico loopt gerekruteerd te worden door de bendes. Elk verzoek om internationale bescherming moet op zijn individuele merites beoordeeld worden en ook volgens de UNHCR *Guidelines* moeten de individuele omstandigheden in overweging genomen worden bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zelfs indien verzoekers binnen een risico profiel vallen.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn voor de beoordeling in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn geslacht, leeftijd, achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De Raad zal daarom verder nagaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

Zoals hierna zal blijken, blijft de verzoekende partij evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

6.3. De paspoorten en geboorteaktes van de verzoekende partij en haar zoon, de identiteitskaart van de verzoekende partij en haar *blanco* strafattest (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) tonen de nationaliteit en identiteit van de verzoekende partij en haar zoon aan, alsook het *blanco* strafregister van de verzoekende partij. Deze elementen worden heden niet betwist doch houden op zich geen verband met de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten.

De brief van de buur (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) alsook de getuigenverklaring (zie aanvullende nota) zijn afkomstig van privépersonen en kunnen als zodanig bezwaarlijk worden

beschouwd als een objectieve bron. Zij hebben bovendien een gesolliciteerd karakter. Aldus hebben deze brieven een geringe bewijswaarde die in deze stand van zaken niet volstaan teneinde de door de verzoekende partij aangehaalde vervolgingsfeiten *in concreto* aannemelijk te achten.

De klacht ingediend op 21 oktober 2019 (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) is opgesteld op basis van de verklaringen van de verzoekende partij. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. De verzoekende partij brengt geen documenten bij met betrekking tot het verdere verloop van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging ervan. Aldus blijkt niet dat haar klacht inhoudelijk werd onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde. De vliegtickets (verzoekschrift, stuk 3) bevestigen de reisweg van de verzoekende partij en haar zoon. Dit element wordt heden niet betwist doch bevat op zich evenmin een element waaruit de ernst en de waarachtigheid van haar vluchtrelaas zouden kunnen blijken.

Hoewel de verzoekende partij zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

6.4. De verzoekende partij haalt twee incidenten aan waaruit volgens haar blijkt dat zij en haar zoon door Salvadoraanse bendeleden worden gevisieerd. Een eerste incident vond plaats op 14 oktober 2019 en betrof het aanspreken van haar zoon door bendeleden aan een bushalte toen hij onderweg was van school naar huis. Omdat haar zoon weigerde met de bendeleden mee te gaan, zouden de bendeleden op 15 november 2019 bij het huis van de verzoekende partij zijn langsgesproken en hen hebben bedreigd. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dat kan worden aangenomen dat de bendeleden de zoon van de verzoekende partij aanspraken aan een bushalte doch dat dit niet volstaat teneinde aan te nemen dat zij hem daadwerkelijk trachtten te rekruteren, alsook dat geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die de bendeleden op 15 november 2019 aan het huis van de verzoekende partij zouden hebben geuit. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dat:

(i) de verzoekende partij niet weet tot welke bende de bendeleden behoren die haar zoon aanspraken aan de bushalte, hetgeen des te meer klemmt daar de bendeleden zelf ook niet zouden hebben aangegeven tot welke bende zij behoren.

(ii) uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat rekrutering van kinderen door Salvadoraanse bendes vooral plaatsvindt bij kinderen uit kansarme, gebroken gezinnen, met een lage scholingsgraad en in het bijzonder bij kinderen die niet naar school gaan. Tevens blijkt dat gedwongen rekrutering weliswaar voorkomt, doch uitzonderlijk is aangezien de bendes veelal kunnen rekenen op rekruten die uit eigen wil aansluiten. *In casu* ging het vriendje van verzoeksters zoon, dat tegelijk met hem werd aangesproken, wel met de bendeleden mee daar hij in het verleden reeds betrokken was bij activiteiten van de bende en “met slechte dingen bezig was”. Verzoeksters zoon sloeg het aanbod van de bende evenwel af.

(iii) het profiel van verzoeksters zoon, los van zijn leeftijd, niet overeenstemt met het profiel van kinderen die meestal door de bendes worden gevisieerd voor rekrutering. Verzoeksters zoon is niet afkomstig uit een kansarm gezin, de verzoekende partij had geen problemen met de marra en moest geen rente betalen, haar zoon liep school op een kilometer van zijn huis en werd extra beschermd omdat hij hierheen een busje kon nemen, de verzoekende partij en haar zoon woonden steeds in dezelfde wijk en zij halen geen andere persoonlijke problemen aan. De verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij en/of haar zoon meer zouden worden gevisieerd door de bendes omdat zij een alleenstaande moeder is en/of omdat een man ooit eens zou hebben gezegd dat haar zoon “zo mooi” is geworden. In zoverre de zoon van de verzoekende partij werd aangesproken door bendeleden, maakt de verzoekende partij niet concreet aannemelijk dat dit een daadwerkelijke poging betrof om haar zoon (gedwongen) te rekruteren, temeer gelet op de ongeloofwaardigheid van het beweerde incident van 15 november 2019 (zie *infra*).

(iv) de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij op 21 oktober 2019 een klacht indiende bij de politie van San Salvador en geen klacht durfde indienen bij de politie van Panchimalco omdat zij bang was dat de politie in laatstgenoemde plaats corrupt is. Zij had immers geen aanwijzingen dat politie in San Salvador haar klacht niet zou doorspelen aan de bende, temeer daar deze politiedienst haar klacht

zou doorsturen naar de politie van Panchimalco, alwaar zij volgens de San Salvadoraanse politie haar klacht hoe dan ook had moeten indienen.

(v) de verzoekende partij, daags na het indienen van de klacht, op 22 oktober 2019 het paspoort van haar en haar zoon afhaalde, terwijl zij verklaart dat zij pas op 15 december 2019 in samenspraak met haar tante besloot om El Salvador te verlaten.

(vi) verzoeksters profiel van alleenstaande moeder met een minderjarige zoon op zich niet volstaat teneinde in haar hoofde een nood aan internationale bescherming aan te nemen. Zij dient deze nood *in concreto* aannemelijk te maken, doch blijft hier in gebreke.

(vii) het niet geloofwaardig is dat de benedeleden pas een maand nadat zij verzoeksters zoon hadden aangesproken, op 15 november 2019 plots naar hun huis zouden komen, haar zoon op gewelddadige wijze trachtten mee te nemen doch zonder resultaat weer weggingen. Waar de verzoekende partij aanvoert dat haar zoon werd gevisieerd omdat zij een alleenstaande moeder is zonder de bescherming van een man, dient erop gewezen dat zij samen met haar moeder en haar zus steeds in dezelfde wijk konden wonen in een socio-economisch stabiele situatie zonder dat zij er persoonlijke problemen kenden. Bovendien diende de verzoekende partij na dit ernstigere incident geen klacht in bij de politie, waar zij dit wel deed nadat haar zoon werd aangesproken aan een bushalte. Dit klemt des te meer daar zij verklaart dat zij pas op 15 december 2019 had besloten om El Salvador te verlaten. De verzoekende partij brengt bovendien geen elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat haar klacht van 21 oktober 2019 effectief werd doorgestuurd en/of dat hier anderszins iets mee zou zijn gedaan.

(viii) de verzoekende partij niet op overtuigende wijze aantoonde dat zij niet in Soyapango bij haar tante zou hebben kunnen verblijven, aangezien zij wel degelijk nog eenmaal naar haar werk ging en haar tante, moeder en zus er geen persoonlijke problemen hebben ondervonden.

(ix) de bewering dat benedeleden nog steeds rondhangen bij haar huis en naar haar vragen, niet hoeft te verbazen aangezien de bendes het vertrek van inwoners van de wijk onder hun controle zullen bevragen en zij enkel via een brief van haar buur op de hoogte kwam hiervan.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontcrachten.

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat zij niet met zekerheid kan zeggen tot welke bende de benedeleden behoren die haar zoon op 14 oktober 2019 aan een bushalte aanspraken. Zij stelt dat de zone in de buurt van de school van haar zoon werd betwist door de bende MS en bende-18. Tijdens haar persoonlijk onderhoud blijkt uit de vertaling door de tolk van de klacht van de verzoekende partij dat zij opschriften zag van de bende MS (notities van het persoonlijk onderhoud, p.10). De verzoekende partij maakte geen enkele melding van een betwisting van de schoolzone tussen MS en bende-18. Dat zij *post factum* in haar verzoekschrift plots deze twee bendes noemt, is dan ook niet verzoenbaar met haar eerdere verklaringen. Bovendien doet dit geen afbreuk aan het feit dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat de benedeleden die haar zoon aanspraken, zouden kenbaar maken tot welke bende zij behoren, temeer indien de schoolzone wordt betwist tussen twee bendes.

Waar kan worden aangenomen dat ieder individueel geval afzonderlijk dient te worden beoordeeld en aldus kan afwijken van hetgeen volgens de beschikbare, objectieve informatie gangbaar is, komt het de verzoekende partij toe concrete elementen aan te brengen waaruit blijkt dat de persoonlijke situatie van haar en haar zoon van deze landeninformatie (*cf. supra*) afwijkt. Zij blijft hier evenwel in gebreke. Zij voert weliswaar aan dat haar zoon wel degelijk uit een gebroken familie afkomstig is en dat zij hem alleen opvoedde zonder vaderfiguur om hem te beschermen, doch in de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat de verzoekende partij en haar zoon in een socio-economisch stabiele situatie leefden, dat zij samen met verzoeksters moeder en zus steeds in dezelfde wijk konden blijven wonen zonder persoonlijke problemen en dat zij geen andere persoonlijke elementen aanbrenge-

waaruit zou kunnen blijken dat zij een verhoogd risico lopen om door de Salvadoraanse bendes te worden geïdoleerd. Deze motieven worden door de verzoekende partij niet weerlegd en zijn van aard om in redelijkheid aan te nemen dat het profiel van verzoeksters zoon *in concreto* niet overeenstemt met het profiel van minderjarigen die blijkens de beschikbare, objectieve informatie (gedwongen) door de Salvadoraanse bendes worden gerekruteerd.

Waar de verzoekende partij dienaangaande de leeftijd van haar zoon benadrukt, dient erop gewezen dat uit voormelde informatie blijkt dat, naast de leeftijd, ook andere factoren een rol spelen bij de bepaling van het profiel van een minderjarige Salvadoraan die dreigt door de bendes te worden gerekruteerd. Het loutere feit dat verzoeksters zoon voldoende oud is geworden om door de bendes te worden gerekruteerd, volstaat dan ook niet teneinde *in concreto* aan te nemen dat hij ingeval van terugkeer naar El Salvador ook daadwerkelijk zal worden geïdoleerd door de bendes. In zoverre de verzoekende partij in haar verzoekschrift wijst op informatie waaruit blijkt dat de bendes ook jongeren viseren met een goede reputatie om zodoende minder verdacht te zijn wanneer zij hen criminele activiteiten laten uitvoeren, dient erop gewezen dat de verzoekende partij verklaarde dat de benedeleden die haar zoon aanspraken, tevens diens vriendje aanspraken die volgens haar verklaringen in het verleden reeds met de bende samenwerkte, die reeds “met slechte dingen bezig” was geweest en die uiteindelijk wel met de benedeleden meeging. Dat de benedeleden haar zoon aanspraken omdat zij op zoek waren naar jongeren met een goede reputatie, is dan ook niet aannemelijk.

Inzake de klacht die zij indiende, komt de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen dienaangaande. Dergelijk verweer is allerminst van aard de pertinente motieven omtrent deze klacht *in concreto* te weerleggen. Waar zij wijst op de kopie van de klacht die zij voorlegde, dient herhaald dat deze klacht is opgesteld op basis van de verklaringen van de verzoekende partij. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. De verzoekende partij brengt geen documenten bij met betrekking tot het verdere verloop van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging ervan. Aldus blijkt niet dat haar klacht inhoudelijk werd onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij de paspoorten van haar en haar zoon enkele dagen nadat haar zoon door de benedeleden werd aangesproken, uit voorzorg had laten aanmaken omdat zij vreesde dat de situatie zou escaleren en zij uiteindelijk El Salvador zouden moeten ontvluchten, stelt de Raad vast dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij de paspoorten had aangevraagd op advies van derden “*want we zaten al langer met het probleem en het leven wat we hadden*” (notities van het persoonlijk onderhoud, p.11). Tijdens haar persoonlijk onderhoud legde de verzoekende partij dan ook geen verband tussen de benedeleden die haar zoon aanspraken en het aanvragen van de paspoorten. Dat zij aldus in haar verzoekschrift haar relaas tracht aan te dikken, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid ervan. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing dan ook terecht dat de vaststelling dat de verzoekende partij enerzijds de paspoorten van haar en haar zoon reeds op 22 oktober 2019 afhaalde terwijl zij anderzijds verklaart dat zij pas op 15 december 2019 de beslissing nam om El Salvador te verlaten, doet vermoeden dat zij het vertrek van haar en haar zoon uit El Salvador reeds langer had gepland, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten op 14 oktober en 15 november 2019.

Met betrekking tot het incident van 15 november 2019 voert de verzoekende partij aan dat geen rekening wordt gehouden met de culturele context en dat de bendes chaotisch en onvoorspelbaar te werk gaan. Zij laat echter na *in concreto* te duiden met welke culturele elementen volgens haar geen en/of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Indien de benedeleden verzoeksters zoon daadwerkelijk (gedwongen) wensten te rekruteren, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij niet gedurende een maand zouden talmen alvorens verdere stappen te ondernemen nadat verzoeksters zoon hun aanbod aan de bushalte afwees, temeer gelet op de verregaande invloed van de bendes zoals blijkt uit de beschikbare informatie (zie *supra*). Zij gaven de verzoekende partij hiermee immers de kans om naar de autoriteiten te stappen en/of zich aan hun invloed te trachten te onttrekken. De ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas hangt dan ook niet samen met het feit dat zij geen verklaring kan bieden voor het dralen van de benedeleden, maar met het dralen op zich. Het staat de verzoekende partij vrij voor dit dralen een afdoende verschoning te doen gelden, *quod non*. Verder betoogt de verzoekende partij nog dat zij na het incident van 15 november 2019 geen klacht indiende omdat zij bang was dat de benedeleden haar hierdoor opnieuw zouden aanvallen en omdat zij geen hoop had dat de politie haar zou helpen omdat haar eerste klacht niet werd opgevolgd. Het incident van 15 november 2019 is echter veel gewelddadiger en bijgevolg ernstiger dan het incident van 14 oktober 2019 waarbij haar zoon werd

aangesproken. Het is geenszins aannemelijk dat de verzoekende partij wel klacht indient wanneer haar zoon wordt aangesproken door bendeleden, maar dit niet meer zou durven nadat diezelfde bendeleden gewerschoten op haar huis lossen en haar en haar zoon komen bedreigen. Dat de eerste klacht zonder gevolg bleef, vormt evenmin een verschoning aangezien de hogere graad van ernst van dit tweede incident ook voor de politie duidelijk zou moeten zijn.

Met betrekking tot haar verblijf bij haar tante in Soyapango, komt de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen dienaangaande. Dergelijk verweer werpt geenszins een ander licht op de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij verklaarde dat haar tante, moeder en zus zonder persoonlijke problemen in Soyapango verblijven, hetgeen de ernst en de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas eens te meer ondermijnt.

Voor het overige komt de verzoekende partij niet verder dan het verwijzen naar en citeren uit algemene informatie die geen betrekking heeft op de persoonlijke, individuele situatie van haar en haar zoon. Zoals hoger gesteld dient zij de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten *in concreto* aannemelijk te maken. Een verwijzing naar dergelijke louter algemene informatie volstaat hiertoe niet. Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming de Salvadoraanse bendes heeft vernoemd en hen heeft beschuldigd van wandaden, dient erop gewezen dat uit het voorgaande genoegzaam blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door de verzoekende partij aangehaalde vervolgingsfeiten. Zij brengt verder geen objectieve informatie en/of concrete elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat de Salvadoraanse bendes in de mogelijkheid zijn om de door haar aangehaalde vluchtmotieven te kennen, laat staan dat zij hiervoor enige interesse zouden hebben. Gelet op het gewelddadig optreden van de bendes in El Salvador, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat zij belang hechten aan hun reputatie in het buitenland.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde vluchtrelaas. Kritiek op het overtollig motief dat de verzoekende partij er wel aan dacht om de paspoorten van en haar zoon mee te nemen naar haar tante, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Hoewel de verzoekende partij een inspanning heeft gedaan om haar verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde niet om de vluchtmotieven en een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal dat de verklaringen van de verzoekende partij over de vermeende gebeurtenissen en bende-problemen die voor haar de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten, niet overtuigen, zoals hierboven besproken. De door de verzoekende partij voorgelegde documenten, met hun beperkte bewijswaarde en inhoud, worden aldus niet aangevuld en geruggesteund door aannemelijke en geloofwaardige verklaringen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat aan het door de verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoekende partij.

6.5. De verzoekende partij betoogt nog dat zij en haar zoon bij terugkeer naar El Salvador een risico lopen om door bendes te worden gevisieerd omwille van hun verblijf in het buitenland waardoor zij worden geacht financiële middelen te hebben.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven (zie COI focus 13 juli 2021, p. 17 e.v.). Verschillende bronnen geven aan dat een verblijf in het buitenland op zich geen veiligheidsrisico inhoudt bij terugkeer maar dat een eventueel risico bij terugkeer eerder afhankelijk is van de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek uit El Salvador (COI Focus 13 juli 2021, p. 25). Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds persoonlijk bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador, enerzijds, en de andere terugkeerders, anderzijds.

Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, waaruit de verzoekende partij citeert en dat handelt over de situatie van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft een duidelijk verband kunnen vaststellen tussen het geweld bij terugkeer en de redenen van de oorspronkelijke vlucht uit El Salvador (p. 2). Het rapport bespreekt dan ook voornamelijk voorbeelden van personen die naar de Verenigde Staten waren gevlucht voor bende geweld en die reeds voor hun vertrek persoonlijk werden geïdентificeerd door de bendes. Uit dit rapport blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer (p. 29 e.v.; COI Focus 13 juli 2021, p. 18).

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van persoonlijke bende gerelateerde problemen een risicoverhogende en -verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "*certain returnees from abroad*" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "*depending on the particular circumstances of their case*" (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. De verzoekende partij slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn de beweerde problemen van de verzoekende partij en haar zoon en de confrontaties met de bende leden niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat zij voor hun vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier zijn gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stonden van de bende leden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij en haar zoon El Salvador verlieten omwille van bende gerelateerde problemen in hun hoofde, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bende gerelateerd probleem een risico zouden lopen om opnieuw te worden geïdентificeerd door bende leden, laat staan dat hun vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Het feit dat zij een periode in het buitenland hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat de verzoekende partij bij terugkeer te maken zou kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico op afpersing waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld. In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat het verblijf van de verzoekende partij en haar zoon in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven of omdat zij als terugkeerders meer zichtbaar zouden zijn omwille van uiterlijke kenmerken of omdat zij bepaalde gewoontes of een accent zouden hebben overgenomen. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij en haar zoon zo lang in België hebben verbleven dat ze niet meer bekend zouden zijn met ongeschreven regels. Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden

beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van de verzoekende partij en haar zoon een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen (RvS 26 februari 2021, nr. 14.235, NTB). Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat de verzoekende partij en haar zoon bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zullen worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu hun beweerde problemen met de bendes niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat de verzoekende partij nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij en haar zoon ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

6.6. Hoewel de subjectieve vrees van de verzoekende partij moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst, doet dit geen afbreuk aan het feit dat de verzoekende partij haar persoonlijke vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk moet maken. De verzoekende partij blijft hiertoe, gelet op hetgeen voorafgaat, evenwel in gebreke. Zij toont met de loutere verwijzing naar de situatie in haar land van herkomst niet aan dat zij voldoet aan de voorwaarden om de toepassing van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet te genieten. Uit niets blijkt bovendien dat zij niet in staat zou zijn om in het kader van haar verzoek om internationale bescherming coherente, consistente en aannemelijke verklaringen af te leggen met betrekking tot de redenen waarom zij haar land van herkomst zou hebben verlaten. Een theoretische toelichting over het "voordeel van de twijfel", die niet is toegespitst op de thans voorliggende elementen, kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

6.7. Nu aan de voorgehouden problemen met bendeleden geen geloof kan worden gehecht, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij en haar zoon vallen onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, laat staan dat zij om deze reden een gegronde vrees hebben of een reëel risico lopen. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich dan ook niet langer op.

De verzoekende partij brengt geen andere specifieke en individuele elementen aan die een nood aan bescherming aannemelijk maken.

6.8. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor de verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die in het rechtsplegingsdossier ter beschikking wordt gesteld, wordt niet betwist dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waar de bendes zich schuldig aan maken wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse

overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14). Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Het betoog van de verzoekende partij dat El Salvador een van de gevaarlijkste landen ter wereld is, houdt evenmin automatisch in dat het geweld dat aan de basis ligt van het aantal moorden en doden willekeurig is. Dat er extreem geweld wordt gebruikt, betekent evenmin dat het geweld willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld.

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in verzoeksters geval een gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werden gemaakt.

Voor het overige brengt de verzoekende partij geen afdoende concrete, objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd, niet langer actueel of correct zouden zijn of die de voorgaande appreciatie kunnen ombuigen. De door haar in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

8. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. De verzoekende partij preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

9. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat de verzoekende partij heden dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd in El Salvador. Bijgevolg is verzoeksters verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig zodat een omkering van de bewijslast zich niet opdringt.

10. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

11. Verder dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011, verstreekt blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop deze richtlijn ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Ook kan de schending van het redelijkheidsbeginsel niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen.

en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

14. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS